

Дорогою до тебе я бачив черепах трьох
Вони тримали місто на плечах
Першу, чорну, звали Не-дай-Бог
Вона нічого не просила в неба
Робила все сама, робила як для себе
Бралася і впиралася, на зло не озиралася
Попри те, попри це робила все, тому що її пре
Вона казала: "Дій! Лайно – це перегній!"
І все трималося на ній

Ти тільки уяви-но, другу звали Мрія
Була вона, скажу тобі, в хорошім сенсі синя
Вона казала: "Знаю, я важка, але я мрію
Дивлюся я на небо і надихаю дію
Бо якщо не мріяти, навіщо ж тоді жити?
Коли собі ти мариш, десь плаче сатана
Я більша за слона, але я збираю квіти"
Якщо це не весна, то що тоді весна?

Пам'ятай: де б не йшов
Я рушаю, щоби повернутись знов
І міста – як мости
Я люблю цей світ, бо є у ньому ти

Ти, певно, здогадалася, як звали третю, білу
Вона не посивіла, ні!
Такого кольору буває тільки чиста сила
Що має крила
І ними обіймає усіх, кого кохає
Любов'ю її звали. Ти, схоже, її знала
Були у неї діти
Мовляла немовлям вона: "Не скінчиться війна!
Не буду вам брехати
Правдою не налякати. Пийте все до дна
Але зростаєте сильними. Побачите тоді
Як вороги злякаються і вдінуть бігуді
Хоч зійде сім потів, та не шкодуйте дров"
Якщо це не любов, то що тоді любов?

Пам'ятай: де б не йшов
Я рушаю, щоби повернутись знов
І міста – як мости
Я люблю цей світ, бо є у ньому ти

Пам'ятай: де б не йшов
Я рушаю, щоби повернутись знов
І міста – як мости
Я люблю цей світ, бо є у ньому ти

Пам'ятай: де б не йшов
Я рушаю, щоби повернутись знов
І міста – як мости
Я люблю цей світ, бо є у ньому ти